

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

nr. 228.106 van 24 juli 2014
in de zaak A. 213.054/IX-8430

In zake: Ad DOOM
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Christophe Vangeel
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Lange Lozanastraat 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen:

Het AUTONOOM GEMEENTEBEDRIJF
STEDELIJK ONDERWIJS ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Inge Derden en Florence Cordonnier
kantoor houdend te 1831 Diegem
Berkenlaan 8A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 12 juli 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de “[b]eslissing dd. 19 juni 2014 [van de divisiedirecteur van het AG Stedelijk Onderwijs Antwerpen] waarbij een einde wordt gesteld aan het bevorderingsambt [van directeur van het Stedelijk Centrum voor volwassenenonderwijs Encora 029124 van Ad Doom]”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 juli 2014, om 11.00 uur.

Staatsraad Pierre Barra heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christophe Vangeel, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Florence Cordonnier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is sinds 1 oktober 2012 tijdelijk aangesteld in het bevorderingsambt van directeur van het Stedelijk Centrum voor Volwassenenonderwijs Encora 029124 ter vervanging van de vastbenoemde directeur.

3.2. Op 12 juni 2014 maakt de divisiedirecteur van de verwerende partij aan verzoekster haar voornemen bekend deze aanstelling te beëindigen per 31 augustus 2014. Verzoekster wordt uitgenodigd voor een verhoor.

3.3. Op 18 juni 2014 grijpt dit verhoor plaats in aanwezigheid van verzoekster en haar raadsman bij de divisiedirecteur van de verwerende partij.

3.4. Op 19 juni 2014 beslist de divisiedirecteur van de verwerende partij de tijdelijke aanstelling van verzoekster te beëindigen per 31 augustus 2014.

Verzoekster erkent deze beslissing te hebben ontvangen op 20 juni 2014.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

5. Verzoekster wijst er in de eerste plaats op dat zij op 20 juni 2014 kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing en zij nadien gesprekken heeft gevoerd met de bedrijfsdirecteur en nog later met de ombudsdienst doch dat deze gesprekken “geen soelaas” brachten. Voorts stelt zij dat zij “zo spoedig mogelijk [dient] te weten of zij dient uit te kijken naar een nieuwe betrekking per 1 september 2014”. “De schorsing (en bij uitbreiding de gehele procedure) is noodzakelijk teneinde verzoekster tijdig toe te laten hetzij haar betrekking verder te zetten. Een gewone schorsingsprocedure of verzoek tot vernietiging zou zeker te laat komen.”

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

De toepassing ervan kan alleen worden aanvaard indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Dit impliceert dat verzoekster met de vereiste spoed en diligentie is opgetreden. Diligent optreden is vervat in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Die dwingende vereiste moet zijn vervuld opdat de Raad van State verzoekster zou toelaten tot de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

7. De bestreden beslissing van 19 juni 2014 werd door verzoekster ter kennis genomen op 20 juni 2014. Zij heeft haar vordering pas ingediend op 12 juli 2014 zodat zij na haar kennisname van de bestreden beslissing ruim drie weken heeft laten verlopen. Indien verzoekster zoals zij zelf beweert zo spoedig mogelijk zekerheid wenst, had zij zonder talmen, en al zeker niet pas na ruim drie weken, haar vordering moeten indienen zodat deze handelwijze haaks staat op de aard zelf van een schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze handelwijze lijkt de negatie van de ingeroepen spoedeisendheid.

Een aanvaardbare uitleg voor het drie weken wachten vooraleer de vordering in te dienen heeft verzoekster niet nu zij nalaat haar démarches bij de bedrijfsdirecteur en de ombudsdienst na de kennisname van de bestreden beslissing concreet aan te tonen.

Dit alles houdt ook in dat verzoekster niet overtuigend aannemelijk maakt dat een schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat had gekomen.

8. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoekster niet met de vereiste spoed is opgetreden. Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering is niet aangetoond.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

V. Kosten

9. Er is grond om het door de verwerende partij gevorderde en niet door verzoekster betwiste basisbedrag van 700 euro rechtsplegingsvergoeding aan de verwerende partij toe te kennen, nu zij door de verwerping van de vordering tot schorsing als in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid begroot op 200 euro rolrecht en op 700 euro rechtsplegingsvergoeding, verschuldigd aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig juli 2014, door de Raad van State, XIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Pierre Barra,

staatsraad,

waarnemend voorzitter,

bijgestaan door

Astrid Truyens,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Pierre Barra